

Прича о Европској унији као српском елдораду би полако, али сигурно, требало да иде у спољно политичку корпу за отпатке. Јер, заиста, шта имамо од „Еу која нема алтернативу“ до сада, изузев деценијског медијског, политичког и националног понижавања, залуђивања и јаловог утрошка огромне политичке и националне енергије? Осим ако у светле домете евроунијатских достигнућа не рачунамо константне пакете уцена, бомбардовања, признавања лажне државе Косово и безбројна обећања које ни пас с маслом више не би прогутао.

Председник Руске Федерације Дмитриј Медведев је својом скорашњом посетом заљуљао и дефинитивно променио друштвену стварност у Србији. У Србији ништа неће бити исто после недавне посете Медведева. Стекао се утисак да је и сам Тадић био шокиран бројем споразума које је нехотице потписао... Културни односи се дижу на ниво државних пројеката, енергетска сарадња подиже се на виши ниво и Србија претвара у енергетско чвориште Балкана (гасовод ће само од транзита давати око 500 мил.евра годишње),отвара се „ватрогасна база“ у Нишу, у Србију улазе још две руске банке(државна ВТБ банка и Гаспром њефт). Кључна новост, која је у ствари наставак антиНАТО кампање, је да је по први пут у Европи на “терену” промовисан нови концепт европске безбедности. Посебно је у том контексту од значаја одлука Руске Думе о ангажовању руске војске ван граница Русије. „Случајно“, та одлука се поклопила са промоцијом новог концепта европске безбедности при посети Медведева Београду.

Дакле, очигледно је да су се друштвене околности у Србији промениле.Самим тим и прича о Европској унији као српском елдораду би требало полако, али сигурно, да оде у спољно политичку корпу за отпатке. Јер, заиста, шта имамо од „Еу која нема алтернативу“ до сада, изузев деценијског медијског, политичког и националног понижавања, залуђивања и јаловог утрошка огромне политичке и националне енергије? Осим ако у светле домете евроунијатских достигнућа не рачунамо константне пакете уцена, бомбардовања, признавање лажне државе Косово и безбројна обећања које ни пас с маслом више не би прогутао.

Да не говоримо о томе што је више пута од различитих високих званичника Уније указивано да Србија мора да рашчисти своје односе са суседима, где под суседима јасно и недвосмислено виде Косово и Метохију. Друго, већ извесно време траје снажан притисак од стране евроунијатских комесара на Србију да се изврши преваспитавање руководства републике Српске. То подразумева да мало „спусте лопту“, тачније да се приведу под окриље унитарне БиХ. Са Војводином је прича иста. Статут који даје све прерогативе војвођанске државности такође је једно од достигнућа „партнерске“ ЕУ подршке на путу стварања једино прихватљиве Србије – у границама београдског пашалука. Набрајању „добрих дела“ према Србији и Србима од стране комесарске ЕУ никад краја.

Са друге стране, сада се потпуно јавно говори о оптимистичким роковима уласка Србије у Унију до 2020. године! И ником ништа. Питање је шта ће са Србијом до тада бити и у којим ће границама она до тог времена постојати. А велико је и питање шта ће до тада бити и са самом Унијом. Дакле, то више нису политички, већ биолошки рокови. Треба бити непоправљиви еврофундаменталиста и потпуно политички острашћен па поред свих ових чињеница и даље безрезервно веровати у ЕУтопију. Шта још треба да се деси са Србијом да би се ствари назвале правим именом?

Можда би требало да разни еврокомесари добију специјалну дозволу државе Србије, да могу слободно да повлаче за уши и лупају чврге грађанима Србије, као један од нових преосталих услова за улазак у Унију? Шта треба да се деси да би се Срби коначно пробудили из дубоког евроунијатског сна?

Европска унија сада има јаснију економску и реалполитичку алтернативу на спољнополитичком плану. То је Русија на првом месту. Русија која постаје озбиљан гарант безбедности и регионалног мира на овом простору. И једини гарант очувања Косова и Метохије у Србији на светској спољнополитичкој ветрометини. То је сада више него јасно. Наравно, ни када је реч о Русији не смемо бити слепи идеалисти. Тај луксуз себи више не смемо допустити. Иако се српски и руски интерес умногоме подударају, ни они нису идентични. Дакле, не смемо заборавити да је и Русија имала своја „Потемкинова села“. О томе морамо увек водити рачуна када будемо правили објективну спољнополитичку калкулацију која ће почивати на реалном српском националном интересу.

Аутор је члан редакције часописа Двери српске